

Universitätsbibliothek Paderborn

Medvlla Theologica

Ex Sacris Scriptvris, Conciliorvm Pontificvmqve Decretis, Et Sanctorvm Patrvm Ac Doctorum Placitis Expressa ; In qua, quidquid tum ad fidei mysteria sanè ac rectè intelligenda, & ab erroribus quibusvis secernenda, tum ad sacramenta debitè conficienda & ministranda, tum ad actiones humanas iuxta ...

Complectens ea quæ ad Sacramenta & mores pertinent

Abelly, Louis

Coloniæ Agrippinæ, 1659

III. Quænam sit materia Eucharistiæ conficiendæ.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38979

ac sanguine Christi Domini. Ita S. Doctor In 4. d. 8. q. 2. ad 1. quæst. 1. a. 1. ad 2. cui communiter alii Theologi subscribunt: & probatur ex cap. *Hoc est de consecr. dist. 2. ubi dicitur hoc Sacramentum, constare duobus; visibili elementorum specie, & invisibili Christi carne & sanguine; veluti persona Christi constat ex Deo & homine.* Deinde ex eo quod Cone. Trid. Sess. 13. cap. 1. dicit in Eucharistia Sacramento verè contineri Corpus & Sanguinem Christi. Vnde inferetur aliquid aliud ab ipso Christi corpore & sanguine ad rationem Sacramenti pertinere, nimirum species & accidentia sub quibus continetur.

Ex dictis colligitur Sacramentum Eucharistia ab aliis sex Sacramentis in eo præsertim differre; quod alia Sacramenta in actione aliqua transeunte consistant, scilicet in applicatione formæ ad materiam; nec proinde existant nisi cum actu conferuntur & suscipiuntur: at verò Sacramentum Eucharistia in re aliqua permanente consistit, ut explicatum est.

Sunt & aliæ inter Eucharistiam & alia Sacramenta differentia, quæ ex infra dicendis facile intelligentur, inter quas hæc minime prætermittenda est, quod Eucharistia Sacramentum sit omnium aliorum Sacramentorum Nobilissimum & Excellentissimum. Vnde S. Dionysius cap. 3. de Eccl. Hierar. dicit, *Ad hoc Sacramentum tanquam ad suum finem Sacramenta omnia alia ordinari: & in Catech. Rom. asseritur Hoc Sacramentum, quantum ad bonorum affluentiam, se habere ad reliqua, sicut se habet fons ad rivulos.*

SECTIO III.

Quanam sit materia Eucharistia conficienda.

Nomine materiæ in Sacramento Eucharistia intelligitur id, ex quo secundum Christi Domini institutionem conficitur ipsum Sacramentum; seu res illa quæ per verba Consecrationis in ipsius Christi Domini corpus & sanguinem convertenda est.

ER

Est autem certum ex fide, solum verum panem, solum verum vinum ex vite esse aptam & idoneam huius Sacramenti materiam. Id constat ex Sanctis Evangelii *S. Matth. 26. S. Marc. 14. S. Luc. 22.* qui unanimiter dicunt Christum Dominum in instituendo hoc Sacramentum panem & verum vinum habuisse, & postea præcipisse discipulis suis, ut hoc facerent quod ipse fecerat, proinde ut verum panem & verum vinum de vite ad Sacramentum hoc conficiendum assumerent. Id præsertim definitum habetur in Concil. Lateran. cap. *firmiter*, Concil. Florent. in decr. Eug. & in pluribus aliis Conciliis quorum canones fuscè citantur à Gratiano dist. 2. *Consecr.*

Cum igitur id certum sit, ad maiorem tamen huius veritatis elucidationem observationes hinc aliquæ factæ sunt.

Prima est, solum panem ex frumento seu tritico confectum, esse sufficientem & aptam huius Sacramenti materiam. Ita S. Doctor & constat ex decr. Eug. in expressis verbis habetur, *Eucharistia materiam esse panem & vinum de vite.* Ex quo sequitur, panem ex horde avena, aut aliis similibus granis à tritico specie diversam non esse idoneam huius Sacramenti materiam; imò præcipit monet Isambertus ad q. 74. disp. 1. a. 4. panem ex siliginis confectum (vulgò *dain de segle*) non esse adhibendum ad conficiendam Eucharistiam: quamvis enim aliqui existimant siliginem specie non differre à tritico, quia tamen contrarium sentiunt aut saltem de ea re dubitant, quod docet pro confectioe huius Sacramenti assumenda non esse materiam dubiam, sed tantum certam, qualis panis purè triticeus.

Quòd si panis fiat partim ex tritico, partim ex siliginis hordeo, vel aliis ejusmodi granis; tunc videndum erit, si grana illa specie à tritico diversa, in tam modica quantitate adhibita sint, ut panis secundum communem estimationem triticeus censeri possit; vel in tam magna quantitate talis minime censeatur: in primo casu erit materia

ciens consecrationis, in secundo non erit. Est tamen semper optimum & reverentia huic Sacramento debita convenientissimum, ut panis consecrandus ex puro tritico sine ulla granorum quorumvis admixtione conficiatur.

Secunda est, ad consecrationis validitatem requiri, ut panis ille triticeus sit coagmentatus ex aqua elementari, & calore ignis concoctus, non vero frigus aut elixus. Unde neque massa farinae nondum igne cocta, neque panis ille qui ex melle aut butyro esset coagmentatus, aut frigus, vel elixus (qui non jam panis sed potius placenta dici deberet) sufficiens huius Sacramenti materia esse censetur, ut pluribus probat Isamb. a. 6.

Tertia est, panem fermentatum ad validitatem huius Sacramenti sufficere; in decreto tamen Eugenii constitutum fuisse, ut quilibet sacerdos Eucharistiam in pane sive fermentato sive azymo conficiat, juxta consuetudinem Ecclesiae suae; unde sequitur sacerdotem Graecum in Graeca Ecclesia pane fermentato, Latinum vero in Ecclesia latina non nisi azymo uti debere: quod quidem praecipuum de pane azymo tantummodo ad conficiendam Eucharistiam in tota Ecclesia latina adhibendo aded strictè obligare asserit idem Isamb. a. 5. ut ne quidem in casu necessitatis existimet sacerdotem latinum in pane fermentato consecrare licitè posse; quod probat ex cap. finali extra. de celebrat. Missarum, ubi sacerdos (qui in pane fermentato consecraverat) punitur officii depositione & amissionem beneficii, quamvis excusatione necessitatis praetexeret.

Quarta est, in vino adhuc contento in uvis aut in vino seu liquore ex uvis nondum maturis expresso (quod Ligustica seu omphacium vocatur) consecrationem dominici sanguinis valide fieri non posse, sicut nec in aceto, aut vino decocto quod defrutum dicitur. Ita S. Th. & ratio in se est, quia haec omnia propriam vini rationem non habent, ut per se patet, & expressè declaratur in rubricis Missalis: ubi etiam dicitur quòd, quamvis consecratio valide fiat

fiat in musto seu vino recenter ex uvis cum facibus
 presso, aut in vino acescenti non tamen pœnitus acido
 id tamen reverentia Sanctissimo huic Sacramento de
 ra repugnare, proindeq; sine gravi peccato fieri non
 se: quod etiam affirmat S. Doctor loco citato. a. 5. ad

De vino autem congelato, quamvis quidam Theologi
 gi existiment quamdiu congelatum remanet, non esse
 doneam consecrationis materiam: Sylvester tamen
 tus, & alii, quos citat & sequitur Suares Disp. 45. ai
 mant eiusmodi vinum congelatum valide consecrari
 posse; quamvis ad maiorem decentiam & scrupulo
 vitandos sit consultius (ut ibidem monet Suares)
 aliud vinum adhibere; vel vinum congelatum adhibere
 pannis calidis aut admoto igne liquefacere, ut sic
 venientiùs possit consecrari: quod quidem rubrica
 salis faciendum esse præscribunt, si post consecrationem
 vinum congeletur, ut à sacerdote celebrante sumi
 sit.

Quinta est, aquam vino permiscendam esse ante
 consecrationem; quod semper in Ecclesia observatum
 testantur SS. Patres, qui fuscè à Gratiano citantur de
 de consecr. idque ex professo probat S. Cyprianus
 63. ad Cæcilium; & præterea definitum habetur in
 Eug. & in Concil. Trid. sess. 22. can. 9.

Monet autem S. Doctor a. ult. aquam illam in maiore
 quantitate vino permiscendam esse, ita ut species
 non solvatur, sed potius ut ipsa aqua in vinum conver
 tur, & sic in vinum conversa consecratur.

Quæres an hæc permixtio aquæ sit de essentia con
 secrationis. Resp. non esse, sicut docet expresse Catech.
 cap. 4. ubi dicit sine tali permixtione Sacramentum
 stare posse; & in Conc. Trid. sess. 22. cap. 7. dicitur id ab
 Ecclesia præceptum esse Sacerdotibus. Vnde sequitur,
 esse ex institutione divina necessarium.

Sexta denique est, materiam illam sive panis, sive
 Sacerdoti celebranti moraliter debere esse præsentem
 ita ut aliquo sensu, puta visu vel tactu deprehendi possit.

validè ab ipso consecratur. Ita ex communi Theologorum consensu Isamb. ad q. 74. disp. 1. a. 1. & constat ex verbis ipsius consecrationis, quæ materiam illam Sacerdoti consecranti præsentem esse significant, ut ex dictis sequenti sectione facilius intelligitur.

Hinc sequitur (ut idem Isamb. observat) quòd quando cumulus aliquis formularum seu hostiarum coram sacerdote in altari exponitur, possint omnes ab illo validè consecrari, quamvis nec videat nec tangat singulas: quia singula censentur illi moraliter præsentibus eo ipso, quo continentur in cumulo illo quem videt aut tangit: & similiter dicendum, si formulae illæ consecrandæ sint quiddam sacerdoti proxima, sed velo aliquo coopertæ, aut pixide inclusæ; quia ratione sui continentis moraliter censentur esse præsentibus.

Requiritur præterea, ut materia non solum sit moraliter præsens, sed etiam ut per intentionem consecrantis sit determinata; id est, ut formam consecrationis proferendo intendat facere quod facit Ecclesia circa hanc determinatam materiam. Ita ex communi Doctorum consensu docet Isamb. a. 2. ex quo sequitur ut, si sacerdos coram se centum formulas habens, intendat solum consecrare quinquaginta, eas nullatenus designando aut determinando, tunc nullam illarum consecrare censetur; secus est si putans solummodo esse quinquaginta super cumulum illarum verba consecrationis; proferat; tunc enim cum nullas excludat, censetur omnes velle consecrare: & quamvis in æstimatione numeri decipiatur, non tamen in intentione, quæ (ut supponimus) super cumulum illum sibi præsentem fertur.

Quare ad scrupulos devitandos tutius est, ut semper sacerdos consecrare intendat formulas omnes sibi appositas, quamvis earum numerum nesciat, illius enim primæ intentionis virtute consecrantur omnes, etiam si quando ipsius formæ verba profert, de illis actu non cogitet, sed ad eam quam præ manibus habet, solummodo attendat, ut monet idem Isamb. supra.

SECTIO